

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντός
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατὶ ὄχι αἱ γυναῖκες. — Ἡ Γυναικεία Ἐκθεσις τῆς Χελκίδος (ἀνταπό-
κρισις κ' Εἰρήνης Οἰκονομίδου). — Το Νέον Συμβολαῖον. — Ἡ ἐξέλιξις τῆς
παιδικῆς μόδας ἑκατὸν ἐτῶ. — μετ' ἄρ. δος Εἰρήνης Νικολαίδου). — Αἱ Μί-
λισσαι Δ'. Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. — (ὁπὸ
δος Μαρίας Ζερδουβάκη.)

ΔΙΑΤΙ ΟΧΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ;

Μία ἐρώτησις περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς γυμναστικῆς διὰ
τὰς γυναῖκας, ἣν ἀπευθύνει πρὸς ἐαυτὸν συνάδελφος τοῦ
«Νέου Ἀστεως», μία ἐρώτησις, ἡ ὁποία καταλήγει εἰς
συμπέρασμα ἀντίθετον τοῦ προσδοκωμένου, διὰ τὸν αἰῶνα
τοῦλάχιστον εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν, μᾶς ἐμβάλλει εἰς ἀπο-
ρίαν καὶ μᾶς ἐπιβάλλει ἀπάντησιν.

Ἀφορμὴν εἰς τὸ ζήτημα ἔδωκαν αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν Γυ-
μναστικὴν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος τῆς Ἑνώσεως τῶν
Ἑλληνίδων, ἐξετάσεις παρουσιάζουσιν, φυσικὰ, ὅλα τὰ στοι-
χεῖα τῆς τελειότητος, τὰ ὅποια χαρακτηρίζουν τὰ ἔργα τὰ
ἐνεργούμενα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναῖκας.

Αἱ μαθήτριά τῆς Γυμναστικῆς ἐξετέλεσαν ὅλα τὰ εἶδη
τῶν ἀσκήσεων, τὰ ὅποια ἰσχυροποιῶν κανονικῶς τοὺς μῦς
καὶ τονῶνουν ἀρμονικῶς ὅλα τὰ μέλη καὶ καθιστοῦν τὸ σῶμα
εὐκίνητον καὶ ἐλαστικόν. Φυσικὰ ἐπειδὴ ἐδιδάχθησαν ἀπὸ
καλὸν διδάσκαλον καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἐποπτείαν καὶ
ἐφορείας ἐιδικῆς καὶ τῆς ἐμπειροτάτης καὶ ὑπερχοῦ παι-
δαγωγοῦ μας κ. Αἰκ. Λασκαρίδου, αἱ μαθήτριά ἀνεδείχθη-
σαν ἴσως ἀνώτεροι καὶ τῶν ἀρρένων, βεβαίως ὅμως χα-
ριέστεροι καὶ ἐπαγωγότεροι αὐτῶν.

Ὁ συνάδελφος τοῦ «Νέου Ἀστεως», ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ νέος
ἄνθρωπος, φέρει ὅμως εἰς τὴν ράχιν του τὰς κληρονομικὰς
ἀμαρτίας τῶν προλήψεων τοῦ παρελθόντος, ἀφοῦ ὁμολογεῖ
τὴν εἰς τὴν γυμναστικὴν τελείαν ἐπίδοσιν τῆς γυναικός, αἱ-

σθάνεται καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ταπεινούμενον τὸν ἀνδρικὸν
ἐγωισμόν καὶ κταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι
Ἕλληνες ἔκαμναν καλὰ ἀπαγορεύοντες εἰς τὰς γυναῖκας
τὴν συμμετοχὴν εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐπὶ ποινῇ
θανάτου.

Εἰς τί χρησιμεῖται, ἐρωτᾷ ὁ συνάδελφος, ἡ γυμναστικὴ τῶν
ἀλμάτων καὶ τοῦ τραπέζιου καὶ τῶν ἀποτόμων κινήσεων εἰς
τὰς γυναῖκας—νομίζομεν ὅτι κἄπου μᾶς ὀνομάζει θηλείας,
ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τετραπόδων τοῦ φύλου μας.

«Ἡμεῖς, λέγει, εἴμεθα γεννημένοι διὰ τὴν πάλην καὶ
τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς, ἡμεῖς διὰ τοὺς πολέμους καὶ
τοὺς κινδύνους, ἡμεῖς διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συνό-
ρων τῆς πατρίδος...»

Ὑποπεύομαι ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ νοημονέστατα ἐκεῖνα
κοριτσάκια μὲ τοὺς ἐλαστικοὺς μῦς καὶ τὰ σπινθηροβλοῦντα
βλέμματα, θὰ εἶπαν μὲ τὸν νοῦν των, ὅταν ἀνέγνωσαν τὸ
χρονογράφημα τοῦ ἐπικριτοῦ των : διὰ ποίαν πάλην καὶ
ποίους ἀγῶνας καὶ ποίους κινδύνους ὀμιλεῖ ὁ κύριος
αὐτὸς τῆς πέννας καὶ τοῦ γραφείου καὶ ὄλη ἡ γενεὰ του ἢ
γαντοφορεμένη καὶ ἡ εὐθραυστος καὶ ἡ ἀναιμική ;

Ποῖα εἶναι αἱ ὁδοιπορίαι καὶ κόποι καὶ οἱ φυσικοὶ κίνδυνοι,
εἰς οὓς ὑποβάλλονται οἱ ἄνδρες τῶν πόλεων διὰ τὴν ἐξάσκη-
σιν τῶν ἐπαγγελματῶν των, εἴτε οἱ ἐπιστήμονες εἴτε οἱ ὑπά-
λληλοι, εἴτε οἱ σπουδασταί, εἴτε καὶ αὐτοὶ οἱ τεχνίται.

Αἱ πονηρότεροι μάλιστα θὰ ἐμουρμούρισαν μὲ κανίαν :
Καὶ πῶς ἐφύλαξαν τὰ σύνορά μας καὶ εἰς τί ἐχρησίμευσεν
ἡ γυμναστικὴ εἰς τοὺς ὑποχρεωτικῶς καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος
καὶ ἐπὶ ἀμοιβῇ ἀσκουμένους, μᾶς τὸ ἀπέδειξεν ὁ τελευταῖος
πόλεμος.

Ἡμεῖς ἐπιεικέστεροι τῶν μικρῶν αὐτῶν σπαρτιατικῶς
ἀνατρεφόμενων κοριτσιῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ γυμναστικὴ δὲν
ἀφαιρεῖ τίποτε τὸ τρυφερόν καὶ τὸ ἄβρόν καὶ τὸ εὐγενές—

ὡς δὲν ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὰς Ἀμερικανίδας καὶ τὰς Ἀγγλίδας —ἐρωτῶμεν τὸν συνάδελφον τοῦ «Νέου Ἀστεως»!

Εἰς εὐρεὶ καμμίαν πάλιν τοῦ σώματος καὶ κανένα ἀγῶνα, ἀπαιτοῦντα ἐλαστικότητα τῶν μελῶν καὶ ἀντοχὴν τῶν ὀργάνων καὶ τόνωσιν τοῦ μυϊκοῦ καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τόσοσον ἰσχυράν, ὅσην ἀπαιτεῖ ὁ ἐνεαίμνητος ἀγὼν τῆς κυοφορίας τῆς γυναικὸς καὶ ἡ στιγμὴ ἡ τρομερὰ καὶ ἡ ἐπώδυνος τῆς ἀπελευθερώσεως; Καὶ νομίζει ὅτι οἱ κόποι καὶ αἱ ἀγρυπνίαι καὶ αἱ νυχθήμεροι φροντίδες τῆς ἀναπύσεως μίξις οἰκογενεῖας μικρῶν παιδιῶν εἶναι κατώτεροι τῶν ἀνδρικών περιπάτων — οἱ ὅποιοι τῶρα γίνονται μὲ τὸ τράμ — διὰ τὴν βιοπάλην τῶν ἀνδρῶν τῶν πόλεων.

Διότι δὲν πρόκειται βεβαίως ἐδῶ περὶ τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, ὅπου ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀσπύονται ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῶν χρόνων ἀδελφικὰ εἰς τὴν ἀναρρίχῃσιν ὅχι τῶν κάλων ἀλλὰ τῶν κρημνωδῶν βουνῶν, ὅπου τρέφουν τὰς αἰγὰς τῶν, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ σκάψιμον καὶ εἰς τὸν τρυγητὸν καὶ εἰς τὸ ἐλαιομάζευμα καὶ εἰς τὸ ἀλώνι.

Σήμερον ἡ ἀνδρική βιοπάλη τῶν πόλεων εἶναι μία λέξις χωρὶς νόημα, μία παράδοσις, ἡ ὅποια ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ὅπου οἱ ἄνδρες ἦσαν γίγαντες καὶ ἥρωες καὶ ἐπάλαϊαν μὲ θηρία καὶ μὲ ἀγρίους καὶ βαρβάρους καὶ ὅπου μόνοι αὐτοὶ μὲ τὰς τιλλώδεις τῶν χεῖρας ἀνεζήτου ἀπὸ τὴν γῆν τοὺς θησαυροὺς τῆς εὐφορίας τῆς καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα τῆς φύσεως στοιχεῖα τὴν μυστικὴν δύναμιν τῶν.

Τώρα ὅπου τὰς ἀνδρικές χεῖρας ἀντικατέστησεν ὁ ἀτμὸς καὶ ὁ ἠλεκτρισμός καὶ αἱ μυρῖαι νεώτεροι ἐφευρέσεις καὶ ὅπου ἡ τύχη τῶν πολέμων κρίνεται ἀπὸ τὴν στρατηγικὴν εὐφυΐαν, τὸν τέλειον ὀπλισμὸν καὶ τὸ ἠθικὸν σθένος τῶν μαχητῶν μᾶλλον, παρὰ ἀπὸ τὴν ἀντοχὴν τῶν, τώρα ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰσέρχονται εἰς τὴν ζωὴν μὲ τὰς αὐτὰς ἀνάγκας καὶ τὰ αὐτὰ δικαιώματα φυσικῆς καὶ ψυχικῆς ἀναπτύξεως, ἀφοῦ εἰς πᾶν σημεῖον τῆς ζωῆς συμπληροῦνται καὶ τελειοποιῦνται ἀμοιβαίως, καὶ ἀφοῦ αἱ γυναῖκες γεννοῦν καὶ αἱ γυναῖκες μὲ τοὺς ἰσχυροὺς μῦς καὶ τὰς ἀνδρείας ψυχὰς δημιουργοῦν τώρα ὡς καὶ πάντοτε τὰς ἀνδρείας γενεὰς τοῦ μέλλοντος.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ἀφίνουσα εἰς τοὺς χρονογράφους τοῦ καθημερινοῦ τύπου τὰς λεπτομερείας τῶν περιγραφῶν τῆς Ἐκθέσεως, τὰ τῆς ἀφίξεως καὶ ὑποδοχῆς τῶν βασιλέων, τὰ τοῦ πνευματικῶν ἐορτῶν κ.τ.λ. περιορίζομαι μόνον, ὅπως ἐξ ἀπόπτου σὰς ἀποστείλω στιγμιότυπος εἰκόνα τῆς ἐκθέσεως τῶν γυναικείων ἔργων, συσχετιζομένων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ.

Ἐξαιρουσα ἑαυτὴν τῆς εὐγενούς ἐπιδοκιμασίας, τὴν ὁποῖαν ἐκ τῶν προτέρων ἀποπέμπετε εἰς τὰς συμπολίτιδάς μου, καθ' ὅσον δι' ἰδιαιτέρους λόγους εἶχον ἤδη παραιτηθῆ τῆς συμπράξεως ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἀναβολῆς τῆς Ἐκθέσεως, νομίζω ἐν τούτοις ὅτι μοὶ παρέχεται τὸ δικαίωμα νὰ εὐχαριστήσω ἐξ ὀνόματος αὐτῶν τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν», παραδεχομένη συγχρόνως ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῆς ὑπῆρξεν ὀφειδερκεστάτη.

Ἀληθῶς ἡ γυνὴ τῆς Χαλκίδος ἔφερεν εἰς πέρας τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε καὶ ἀπέδειξεν ὅτι σοβαρῶς περὶκοιλοῦται τὴν γυναικείαν ἐξέλιξιν μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὴν εὐφυΐας, λεπτότητος καὶ ἐνδεδεχέας.

Διὰ τοῦτο καὶ ὀφείλει πολλὴν εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν σύλλογον ἡ «Ἐργάνη Ἀθηναῶν» ὅστις, ὀρίζων ὡς τόπον Ἐκθέσεως τὴν Χαλκίδα, ἀνέδειξε τὴν ὑπεροχὴν τῆς.

Τὸ συμπέρασμα τῆς Ἐκθέσεως εἶναι, ὅτι ἡ Ἑλληνὶς προοδεύει, ἡ Ἑλληνὶς ἐργάζεται καὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χαρακτηρίζει ὁ τύπος τῆς ἀβραμ καλαισθησίας, ἥτις εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἰδιοφυΐαν. Καίτοι εἰς Ἐκθεσιν ἐπαρχιακῆς πόλεως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιπροσωπευθῆ μετ' ἀπολύτου εὐρύτητος τὸ τάλαντον τῆς ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδος, ἐν τούτοις καὶ ἐκ τῶν δειγμάτων, ἅτινα ἐστάλησαν ἐκ πολλῶν σημείων τῆς τε ἐλευθέρως καὶ δούλης Ἑλλάδος, δύναται τις νὰ εἰκάσῃ εὐοίωνα τ' ἀποτελέσματα.

Σήμερον ἀκόμη ἡ βελόνη, ἡ ἀτρακτος, ἡ κερκὶς εἶναι τὰ ταπεινά ὄργανα τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ καλλιτεχνικοῦ συναίσθηματος τῆς Ἑλληνίδος καὶ ὁ χειρισμὸς αὐτῶν προδίδει ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ψυχὴ, ἔχουσα ἀντίληψιν εὐγενῆ τοῦ ὄραίου, μὲ ὀλίγην δὲ διδασκαλίαν καὶ ὀδηγίαν δύναται δι' αὐτῶν νὰ παραγάγῃ ἔργα θαυμάσια. Καὶ εὐτυχῶς ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τῶν σχολείων ἡ προετοιμασία αὕτη!

Ὅχι μόνον ὅσα ἐστάλησαν ἐκ τινῶν τῶν παρθενωγείων Ἀθηναίων, Θεσσαλονίκης, Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν προδίδουσι τοῦτο, οὐδὲ τὰ τῆς πόλεως μας δὲ καθυστεροῦν. Διότι εἰς τὰ ἔργα ραπτικῆς καὶ λευκοῦ κεντήματος, τριχαπτοποιίας καὶ τῆς χρωματιστῆς μετὰξῆς παρρηρεῖται ἡ ἐπάσις μελλούσης τελειότητος καὶ ὅσο ἀφορᾷ τὴν βελονὴν καὶ τὸ σχέδιον καὶ τὸν χρωματισμὸν.

Ἡ ἀρμονία τοῦ χρώματος ἐν Ἑλλάδι νομίζω ὅτι ὀφείλει νὰ καταστῇ ὅ,τι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ ἀρμονία τοῦ ἤχου! Τὰ πάντα συτελοῦν εἰς τοῦτο!

Ἡ φύσις τῆς πατρίδος μας ἐκτυλίσει ἀπείρους συμφωνίας χρώματος, δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ῥίψωμεν βλέμματα προσοχῆς εἰς τὰς ὑπερόχους πυξίδας τοῦ ὑψίστου καλλιτέχου, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς θαλάσσης, τῆς γῆς καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀντλήσωμεν τὰς μιμήσεις μας.

Ἀρχομένη ἐκ τῆς περιγραφῆς τῶν πρακτικωτέρων καὶ χρησιμωτέρων ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ, ἀναφέρω ἐν πρώτοις τὴν ταπητουργίαν καὶ ὑφαντικὴν.

Ἡ ταπητουργία ἔχει εὐρὴ μέλλον ἐν Ἑλλάδι, δύναται δὲ θαυμασίως νὰ τελειοποιήσῃ καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸν χρωματισμὸν καὶ τὰ ποικίλματά τῆς.

Ἡ ἐν Χαλκίδι ἐκθεσις ἀπέδειξεν, ὅτι εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου, διότι ὀλίγα μόνον δείγματα αὐτῶν ὑπάρχον μετὰ τριαντάφυλλα καὶ ἄνθη ἀπιθάνων καὶ ἀκαλαισθητῶν σχημάτων καὶ ἀλληλοκτονούσας χρωματισμούς, δικαίως δὲ πολλὰ αὐτῶν διεφιλονέκησαν τὰ πρῶτα βραβεῖα.

Ἐκ Χαλκίδος ἐβραβεύθησαν τὰ τῆς Κυρίας Κακούρη, Δεσποινίδος Ἐλ. Ἰωάννου, Κυρίας Σκούρα κτλ. ἐπίσης ἐβραβεύθησαν καὶ ἐκ Λαρίσης, Τρικάλων, Θεσῶν. Ἀταλάντης κτλ., ἰδιαιτέρως δὲ προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν τὰ ἐκ τῆς ἐν Ἀρτῆ σχολῆς τῆς κ. Καραπάνου.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθε, νομίζω, αἱ τεχνίτιδες τῆς ταπητουργίας ν' ἀποφεύγῃ τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ μαῦρον, ὡς βάσιν τοῦ χρωματισμοῦ τοῦ τάπητος, ἀντὶ τούτων δὲ νὰ προτιμῶσι τὸ φυσικὸν κρεμόχρουν τοῦ μαλλίου ἢ τὸ μπέζ ἢ τὸ φαῖον εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις αὐτῶν, διότι καὶ τὰ ἴχνη τῶν πατημάτων ὀλιγώτερον διακρίνονται ἐπ' αὐτῶν καὶ ἀρμονικώτερον δέχονται, ὡς βάσεις, τοὺς λοιποὺς χρωματισμοὺς τῶν ποικιλμάτων.

Ἐπίσης εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ χρώματος ἀντὶ νὰ ζητῶσι τὰ πρόχειρα χρώματα τῶν ἐτοιμῶν κόνεων τῶν παντοπωλείων καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὰ ἐξηρεύων εἰς τὸν πλοῦτον τοῦ φυτικοῦ κόσμου, τοῦ ὁποῖου πολλὰ μυστήρια γνωρίζουσιν ἤδη πολλὰ ὑφάντρια τῶν ἐπαρχιῶν καὶ διὰ τῆς τεχνικῆς ἀναμίξεως τῶν ἀνεπιτήλων τούτων χρωμάτων νὰ παραγῶνται αἱ ἀρμονικαὶ ἀποχρώσεις τῶν ποικιλμάτων.

Ἡ ὑφαντουργία δὲν ἐξεπροσωπήθη ἐπαρκῶς, διότι οὔτε τὰ μεταξωτὰ τῆς κ. Καρασταμάτη, τὰ ὅποια βεβαίως εἶνε ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, οὔτε τὰ τῶν Καλαμῶν, οὔτε τὰ τῶν λοιπῶν διακεκριμένων ὑφαντουργῶν τῶν Ἀθηναίων ἐστόλισαν τὴν Ἐκθεσιν μας, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ ὄρατα βαμβακερὰ τοῦ Μεσολογγίου ἔλαβον θέσιν ἐν αὐτῇ. Ἐν τούτοις καὶ ἐξ ὧν ἐξετέθησαν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ τὴν πρόδον.

Πλεῖστα ὄρατα κλινωσκαπέσματα καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκ Σκύρου καὶ ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκ Κύπρου καὶ μάλλινα καὶ βαμβακερὰ ἐκρίθησαν ἄξια βραβεῖου.

Καὶ ἡ Αὐτῆς δὲ Μεγαλειότης ἠγόρασεν ἐν τοιοῦτον τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων γυναικῶν Λαρίσης καὶ ἡ αὐτῆς Ὑψηλότης ἡ πριγκίπισσα Σοφία ἔτερον.

Τὰ πρὸς κοινὴν χρῆσιν βαμβακερὰ Ὑφάσματα Χαλκίδος, τὰ ὄρατα λεπτοφυῆ μεταξωτὰ τῆς Κύμης καὶ τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ αὐτῆς καὶ αἱ ἀρχνοῦφεις τῆς ἐσάρπαι ὡς καὶ τὰ μεταξωτὰ καὶ βαμβακερὰ τῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς τῶν Κυριῶν κ.τ.λ. καὶ ἐν εἴδει μουσελίνας καὶ ἐν εἴδει ταφτὰ καὶ εἴδει διμήτου (surah) ἔφερον τὸν τύπον τῆς τελειότητος εἰς τὸ εἶδος τῶν.

Εἰς προσεχῆ περιγραφὴν θέλω σὺς ὀμιλήσει καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐκθεμάτων, τῶν κυρίως ἐκπροσωπούτων τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν τῆς Ἑλληνίδος, νομίζουσα ὅτι μετ' ἐνδιαφέροντος θέλουσιν ἀναγνώσει περὶ αὐτῶν αἱ φίλαι ἀναγνώστριαί τοῦ ὑμετέρου φύλλου.

Εἰρ. Ἱ Οἰκονομίδου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Τὸ γεῦμα χωρὶς νὰ εἶναι ἀπολύτως εὐθυμον διεζήχθη πρὸς τὸ τέλος μὲ ἀρκετὴν ζωηρότητα, τὴν ὁποῖαν ἰδίως ἐπροκάλεσαν αἱ λευκαὶ προπόσεις ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῆς ἐγκρατείας. Ὁ κ. Δούαλ, ἡ Ἄννα ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λάιν, αἱ δύο νέαι Ἀμερικανίδες, δὲν ἔπιναν κρασί, ἀλλ' ἀπ' ἀρχῆς εἶχαν ἐμπρὸς τῶν φιάλας μὲ πορτοκαλάδα καὶ λεμονάδα χλιαράν.

Αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Ἑλληνας προσκεκλημένους ὡς καὶ εἰς τοὺς Γάλλους ἐταίρους νὰ γελάσουν μὲ ὄλην τὴν καρδίαν. Διὰ τοὺς Γάλλους ἰδίᾳ τὸ πρᾶγμα ἦτο περισσώτερον ἀπὸ κωμικόν.

Ὁ Charles Benaut — ἔτσι ἐλέγετο ὁ ἐταῖρος, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωτευμένου μὲ τὴν νέαν Ἀμερικανίδα — τῆς ἔτεινε τὸ ποτήρι του διὰ νὰ πῆ εἰς ὑγείαν τῆς, ἀλλ' ὅταν τὴν εἶδε νὰ γεμίξῃ τὸ ἰδικόν της μὲ πορτοκαλάδα χλιαράν, τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐφάνη τόσον ἀστεῖον, ὥστε ἐξέσπασεν εἰς γέλοια ἀκράτητα. Τὰ γέλοια μετεδόθησαν καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας ἀξιωματικούς, ἐκ τῶν ὁποῖων εἰς εἶπεν εἰς τὴν ἀντίκρυν τοῦ καθημένην κ. Δέλβου. Καλὲ, μὰ πῶς δὲν πίνουν φασκομηλιά; εἶναι ποῖο θερμαντικὴ. Ἡ ἐξυπνάδα τοῦ ὑπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ ἔκαμεν ἀμέσως τὸν γῦρον τοῦ τραπέζιου, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐνθουσιασμένος, διότι ἡ temperance εἶχε γίνῃ αἰτία εὐθυμίας δι' ὅλους, ἤρχισεν νὰ γελά καὶ αὐτός καὶ νὰ συζητῇ τί ἦτο ὠφελιμώτερον διὰ τὴν ὑγείαν, τὸ κρασί ἢ ἡ πορτοκαλάδα.

— Ἀλλὰ τὸ κρασί εἶναι ζωὴ, εἶναι δύναμις. εἶπεν ὁ ὑπουργός, ὁ ὁποῖος μετὰ δυσκολίας κατάρθωνε νὰ κρατῇ τὴν σοβαρότητά του. Ἐνῶ ἡ λεμονάδα καὶ ἡ πορτοκαλάδα.....

— Καθαρίζουν τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα καὶ τὰ ἀπαλλάσσουν ἀπὸ ὅλας τὰς τοξίνας καὶ τοὺς κικους χυμούς, ὅπου φέρουν μαζῆ τῶν τὰ καρυκευμένα φαγητὰ καὶ ὅλα περιποῦ αἱ τροφαί. Ἐχω τριάντα πέντε χρόνια νὰ πῶ κρασί, εἶπεν ὁ κ. Δούαλ καὶ οὐδέποτε ἤμην ὑγιέστερος, μὲ πνεῦμα πλέον διαυγές καὶ μὲ σῶμα πλέον ἔτοιμον διὰ κάθε ἐργασίαν, ὅσον κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ.

— Ὅα εἰσαγάγω τὴν temperance εἰς Ἀθήνας, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἂν καὶ ἐδῶ δὲν γίνονται ἴσως αἱ κταχρήσεις τοῦ οἴνο-πνεύματος, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Χαμένος κόπος κυρία μου, εἶπεν ὁ ὑπουργός. Τὸ πρᾶγμα θὰ φανῇ ἀστεῖον, κωμικόν. Ὅα γελάσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὅταν θὰ τοιμήσετε νὰ τοὺς πῆτε ὅτι τὸ κρασί τοὺς βλάπτει.

— ὦ! εἶπεν ἡ Ἄννα. Παντοῦ ἐγέλασαν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ παντοῦ ἤσαν εἰς τὸ τέλος ὅτι εἶχμεν δίκαιον. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ πρώτη ἐταῖρις τῆς Temperance ἔχει τώρα ἐνεργὰ μέλη ἐν ἡμῖσι ἑκατομμύριον.

Καὶ ποῖος ἴδρυσεν τὰς ἐταιρίας αὐτάς; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τὸ μονόκλ.

Ἡ μητέρα τῆς κ. Λάιν εἶναι μία ἀπὸ τὰς πρώτας ἰδρυτριάς, ἀπῆντησεν ὁ κ. Δούαλ. Εἶναι ἀλήθεια, ἐξηκολούθησε, λέγων, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλοι ἐγελοῦσαμεν. Τώρα αἱ κυρία αὐταὶ μᾶς ἐπεβλήθησαν τόσο, ὥστε ὅλοι, τοῦλάχιστον οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι κατηργήσαμεν καθ' ὀλοκληρίαν τὸ κρασί. Εἰς τὸ Σικάγον, Κύριον, ἄνθρωπος σεβόμενος ἐκὺν δὲν πίνει κανὲν οἴνοπνευμα.

Ἄλλως τε καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐβόηθησε πολὺ τὸ ἔργον τῆς Temperance, εἶπεν ὁ Λάιν. Εἰς εὐρετε ὅτι κρασιὰ καὶ οἴνοπνεύματα ἐν γένει εἶναι τόσο φορολογημένα, ὥστε εἶναι μία θαπάρη, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀλίγοι ἠμποροῦν νὰ ὑποβληθοῦν.

Mademoizelle, θέλετε λεμονάδα; εἶπε χαμηλοφώνως ὁ κ. Δυρῆς, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἐμμας. Ὑποθέτω ὅτι κάποια πολὺ χονδρὴ καὶ πολὺ κόκκινη Ἀμερικανὶς θὰ ἐπενόησε τὴν συνήθειαν αὐτὴν.

Ἡ Ἐμμα, ἡ ὁποῖα πολὺ ὀλίγον εἶχε προσέξει εἰς τὴν ὀμιλίαν αὐτὴν καὶ τῆς ὁποίας ὄλη ἡ εὐγλωττία περιωρίζετο εἰς τὰ βλέμματα, ἐκύτταξε μὲ ἰδιαιτέρον τρόπον τὸν ἀπέ-

ναντί της κύριον, άνεστέναζε και με τὸ ποτήρι της γεμάτο σαμπάνια, εἶπε προκλητικώτατα : εἰς υγείαν μας !

Τὰ πράγματα εἰς τὴν Πόλι, προχωροῦν, φαίνεται, πολὺ εὐκολώτερα, ἀπὸ ἐδῶ, ἐσκέφθη μέσα του ὁ κ. Δυρῆς. Βεβαίως εἶμι irrezistible ἐν γένει και δὲν ἐγεννήθηκεν ἀκόμη ἡ γυναίκα, ἡ ὁποία θὰ ἔμενε ἀδιάφορος ἐμπρὸς μου, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι σωστὸ coup de foudre, ποῦ ἔπαθε τὸ vis à-vis μου.

Και ἡ Ἔμμα πάλιν ἐσυλλογίζετο : Δὲν ξέρω τί ἐβγήκεν ὡς τώρα με τὴν σεμνότητα. Ὅσους και ἂν ἠγάπησα τοὺς ἔχασα, γιατί τὸ πρᾶγμα ἐτραβοῦσεν εἰς μάκρος. Τώρα ἐδῶ, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω.....

Εἶχαν φέρεῖ τὰ παγωτά, και αἱ ὠραϊκι πυραμίδες τῶν φρούτων, εἶχαν ἀρχίσει νὰ καταστρέφονται, ὅταν ἡ κ. Λάιν ἐγένεσε τὸ ποτήρι της νερό, ἐσηκώθη και με τὰ ἀρκετὰ ἀστεία γαλλικά της εἶπε : Λυποῦμαι, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ εἰς τὴν ὠραϊάν γλώσσαν τῶν Ἑλλήνων, και διότι τὸσον ἄσχημα ὀμιλῶ Γαλλικά. Ἄλλ' ἡ γλῶσσα τῆς καρδιᾶς εἶναι καταληπτὴ, ὅπως και ἂν ὀμιλῇ κανεὶς και οἱ εὐγενεῖς, ὁμοτράπεζοί μου, θὰ με ἐνοήσουν ἐὰν προτείνω νὰ πῶμεν ὑπὲρ μιᾶς μεγάλης Ἑλληνίδος, ἡ ὁποία μᾶς ἔκαμε νὰ γνωρίσωμεν και νὰ θαυμάσωμεν τὴν νεωτέραν Ἑλληνικήν φυλὴν, και ἡ ὁποία ἐκεῖ κάτω ἀφιέρωσεν ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν νεότητά της, τὸ τάλαντόν της, τοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς και τοῦ πνεύματός της εἰς τὴν τελείαν μόρφωσιν και ἀνάπτυξιν τοῦ νεαροῦ οἰκοδεσπότου μας. Ἡ ὁποία τέ- ἔδωκεν εἰς τὰς Ἀμερικανίδας μητέρας, μαθήματα ἀυταπαρνήσεως και μητρικῆς στοργῆς, και ἡ ὁποία ἀπεδειξε διὰ τῆς ἐργασίας της ὅτι ἡ Ἑλλάς ἔμεινε ἀκόμη ἕως σήμερον ὄχι μόνον ἡ πατρίς τῶν μεγάλων μητέρων ἀλλὰ και τῶν κόσμων τοῦ ὠραίου και τοῦ καλοῦ

Εἰς υγείαν τῆς κ. Μύρτου Μεμιδώφ οὐρά, μπράβο, ἐφώναζεν ἐνθουσιώδης ὁ κ. Δούκλ τείνων τὸ ποτήρι του εἰς τὸν Νίκον.

Εἰς υγείαν της, εἶπαν ὅλοι οἱ παρακαθήμενοι συγκρούοντες τὰ ποτήρια των μαζῆ του, ἐνῶ ἐκεῖνος ὠχρὸς ἠυχαρίσκει τὴν κ. Λάιν.

Ἡ γραία Μεμιδώφ κατώρθωσε νὰ ὠχρίασῃ ἀπὸ πείσμα και ἡ κ. Δέλθου ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της και κατώρθωσε νὰ κοκκινίσῃ αὐτὴ, ἡ ὁποία δὲν ἐκοκκίνιζε ποτέ.

Ὁ Δέλθου ὁ ὁποῖος ἐκάθητο κοντὰ της, φοβούμενος καμμίαν ἀνόητον τοῦ θυμοῦ της ἔκκερξεν, τῆς ἐπατοῦσε τὸ πόδι, μουρμουρίζων συμβουλὰς ἐπιφυλάξεως, ἐνῶ ἡ Ἔμμα ἀπὸ ἀντίκρου ἐξηγοῦσε εἰς τὸν κ. Δυρῆν, τί ἦτο ἡ νύμφη της. Αἱ ἐξηγήσεις δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη ὅταν ἡ Ἄννα ἐσηκώθη, δίδουσα τὸ σύνθημα και εἰς τοὺς ἄλλους κεκλημένους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν κύριοι διηυθύνθησαν εἰς τὸ καπνιστήριον, αἱ δὲ κυραὶ εἰς τὸ ὠραϊόν και πολυτελὲς θερμοκήπιον, Ἐκεῖ ἡ Ἄννα ὑπὸ θαυμασίαν ἐκ πλατυφύλλων φυτῶν τῶν τροπικῶν σκιάδα εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ ὑψηλοῦ κομποῦ τρίποδος ἐν μικρὸν μηχανήμα ἠλεκτρικόν, ἔψησε τὸν καφφέ, τὸν ὁποῖον ἡ Ἔμμα και ἡ Δέλθου προσέφεραν εἰς τὰς κυραὶς.

Ἦτο σελήνη και βραδεῖα τοῦ Ἰανουαρίου ἀπὸ τὰς πλέον φωτεινάς, βραδεῖα με οὐρανὸν ὡς ἀπὸ κυανίτην λίθον πελεκημένον. Ὁ Γαλαξίας εἶχε ἀπλώσει τὰς ἀστροστολισμέναις

ταίνας του ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἕως τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ ὀρίζοντος, και ὑπὸ τὴν ὑκλωτὴν στέγην του τὸ θερμοκήπιον ἔπλεεν μέσα εἰς ἓν γαλανόλευκον φῶς σκορπιζόν εἰς κάθε σημεῖον γόητρον ποιήσεως και μυστηρίου.

Ὅταν εἶχαν εἰσέλθει τὸ θερμοκήπιον παρουσίαζεν εἰκόνα ἐντελῶς διάφορον. Τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα τοποθετημένα με πολλὴν τέχνην, ἐσκόρπιζαν τὸ φῶς των ἀνάμεσά ἀπὸ τοὺς ἀναβλύζοντας πίδακας, και ἡ φωτεινὴ αὐτὴ βροχὴ, τῆς ὁποίας αἱ σταγόνες ἦσαν ὡς ἀπὸ ψήγματα δικυαντιῶν και μακράδων και ὀπαλίων ἐχρωμάτιζαν τὰ φυλλώματα και τὰ σπάνια και δυσεῦρετα ἄνθη με φανταστικὰ χρώματα.

Αἱ μορφαὶ τῶν κυριῶν ὑπὸ τὰς ἀνταυγαίας αὐτὰς τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἦσαν ὡς νὰ περιεβάλλοντο ἀπὸ φωτοστερῆνας αἱ δύο μάλιστα Ἀμερικανίδες ὡς ἦσαν ξανθαί, γαλαναὶ και μικροκαμωμένοι με λευκὰ και αἱ δύο ὁμοιάζον ὡς ἀληθινοὶ ἄγγελοι.

Οἱ νέοι κύριοι, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς ἄλλους εἰς τὸ καπνιστήριον, ἠκολούθησαν τὰς κυραὶς, καθὼς και ὁ πρεσβυτητής τῆς Ἀμερικῆς και ὁ κ. Λάιν.

Ὁ ἀξιωματικὸς κ. Δυρῆς εὔρε τέλος πάντων εὐκαιρίαν νὰ ἰδῇ και νὰ ὀμιλήσῃ ἀπὸ κοντὰ με τὴν Ἔμμαν, ὅπως ὁ νεκρὸς Βενάου με τὴν μικρὰν και πονηρὰν Ἀμερικανίδα του, ὅπως ὁ Νίκος νὰ εὐχαριστήσῃ με ὄλην τὴν ψυχὴν του τὴν καλὴν κ. Λάιν διὰ τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποία ἔκαμεν εἰς τὴν μητέρα του. Ἡ κ. Μεμιδώφ εἶχε μείνει μόνη εἰς τὴν τραπέζιαν, διότι ἐφοβεῖτο τὴν ὑγρασίαν τοῦ χειμερινοῦ κήπου και δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλως τε εἶχε νὰ καπνίσῃ και αὐτὴ τὸ τσιγάρο της ἐξαπλωμένη εἰς τὸ συνειθισμένον ἀνκαυτικὸν κάθισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο πάντοτε μετὰ τὸ φαγητόν.

Δὲν εἶχε παρέλθει τέταρτον ὥρας ἀφότου ἐδόθη ὁ καφφές και οἱ τέσσαρες ὑλοσκεπασμένοι ἐξῶσται τοῦ θερμοκηπίου, ἐφιλοζενούσαν ἀνὰ ἐν ζευγὸς νέων, ἐνῶ οἱ κύριοι τοῦ καπνιστηρίου εἶχαν ὄλοι ἐπισκεφθῆ τὸ θερμοκήπιον, ὅπου μεταξὺ αὐτῶν και τῶν σοβαρωτέρων κυριῶν εἶχε και πάλιν ἐπαναληφθῆ τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου.

Και ἐνῶ ὁ Γάλλος Βενάου ἔκκεμνε θερμοτάτην ἐξομολόγησιν ἐρωτος πρὸς τὴν εὐμορφὴν κόρην τοῦ μυριοπλούτου Γιαγγη, ὁ Δυρῆς ἐπιθετικώτατος εἶχε ἤδη προσεφυλῆσει ὅλα τὰ δικαιώματα φίλου παλαιοῦ και μνηστήρος εὐρισκομένου εἰς τὴν παραμονὴν γάμου. Ἡ Ἔμμα ἐνδοτικωτάτη, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, ἐδέχετο θωπεῖας και ἀντήλλασε θερμὰ φιλήματα με τοιαύτην εὐκολίαν, ὥστε ὁ ἀξιωματικὸς της ἐτρημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον γυναικὸς ἢ τρελλῆς ἢ ἐντελῶς διεφθαρμένης.

Ἡ κ. Δέλθου, τὴν ὁποίαν δὲν ἐνδιέφερε διόλου ἡ συζήτησις τοῦ πολέμου, εἶχε παρατηρήσει τὴν αἰφνιδίαν ἐξαφάνισιν τῆς ἀδελφῆς της και ἐπιτηδείως παρέσυρε τὸν ἄνδρα της μέχρι τοῦ πρώτου ἐξώστου, ἐνοήσασα ὅτι κἄπου ἐκεῖ θὰ εὐρίσκετο. Ἄν και τὰ ἠλεκτρικὰ ἦσαν ἐντελῶς σβυσμένα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅμως τὸ ἀπλετον τῆς σελήνης φῶς διέγραφε πολὺ καθαρὰ τὸ σύμπλεγμα τοῦ Δυρῆ και τῆς Ἐμμαν, σύμπλεγμα προδίδον τὰς τρυφερὰς σχέσεις, αἱ ὁποῖαι τὸσον γρήγορα εἶχαν ἀναπτυχθῆ μεταξὺ των.

Ἡ Ὀλγίνα ἐξερόδησε πρὶν πλητίζῃ, ὅποτε τὰ χέρια

των ἐλύθησαν, ὁ ψίθυρος τῶν φιλημάτων διεκόπη και μετὰ στεναγμὸν κακῶς συγκρατηθέντα και τὸ φροῦ-φροῦ τῶν μεταξωτῶν μεσοφοριῶν της, ἡ Ἔμμα ἐξῆλθεν, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν καθυλέρων της.

Ἡ Ὀλγίνα με τὸν ἄνδρα της ἐπροχώρησεν εἰς τὴν ἐπιθεωρησὴν της, πρὶν δὲ νὰ ρηθῆ εἰς τὸν δεύτερον ἐξώστην ἤκουσε σαφῆ και καθαρὰ τὴν φωνὴν τῆς μικρᾶς Ἀμερικανίδος, ἡ ὁποία ἔλεγε : Πῶς, Κύριε, λαμβάνετε τὸ θάρρος νὰ μοῦ ὀμιλῆτε περὶ ἐρωτος, ἀπλῶς, διότι ἐν τῇ φορῇ τῆς ὀμιλίας μας σὰς εἶπα : ὑποθέσατε ὅτι εἶσθε σύζυγός μου, χωρὶς, νὰ ἠξεύρω ποῖος εἴσθε, ἐνομίσατε ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ σκεπθῶ τίποτε περισσώτερον διὰ σὰς ἀπὸ ὅ,τι σκεπτόμεθα διὰ τοὺς ἀγνώστους τοὺς ὁποῖους συναντῶμεν εἰς τὸν κόσμον.

Και με ἐφέρατε ἐδῶ, διὰ νὰ μοῦ εἰπῆτε αὐτὰς τὰς ἀνοησίας. ὦ ! Κύριε ! τί κρίμα νὰ εἴσθε τὸσον ἐπιπόλαιος και τὸσον ὀλίγον λεπτός. Καὶ τώρα ὀδηγήσατέ με ἀμέσως πρὸς τὸν φίλον μου.

Ἡ Ὀλγίνα ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῆ και ἀπὸ τὸν ἐξώστην αὐτόν, με τὸ ἄκουσμα και πάλιν τοῦ φροῦ-φροῦ τῶν μεταξωτῶν φορεμάτων και με τὸ τρίξιμον τῶν ἀνδρικών ὑποδημάτων τοῦ νέου ἐτκίρου τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

Τὴν ἔπαθεν ὁ φίλος, ἐσκέφθη ἡ Ὀλγίνα και ἐξηκολούθησε τὸν γυρὸν της εἰς τὸν τρίτον ἐξώστην. Ἄλλ' ἐδῶ ἄλλη τὴν ἐπερίμενε ἐκπληξίς.

ΕΚΑΤΟΝ ΕΤΗ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΥΡΜΩΝ

ΠΩΣ ΕΝΤΥΝΑΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Πῶς θὰ ντύσωμεν τὰς θυγατέρας μας τὸ προσεχές καλοκαίρι ; ἐρωτοῦν αἱ μητέρες κάθε χειμῶνα, διὰ νὰ ἐρωτήσουν ἅμα ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι : πῶς θὰ τὰς ντύσωμεν τὸν προσεχῆ χειμῶνα.

Διότι και διὰ τὰς μικρὰς κόρας εἶνε ἐπίσης ὁ συρμὸς σχεδὸν τὸσον εὐμετάβλητος ὅσον και διὰ τὰς μητέρας των.

Ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε παιδικὴ μόδα, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπῆρχον και παιδιὰ : Τοῦλάχιστον δὲν διέκριναν ὅτι ὑπῆρχον. Κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα ἡ μικρὰ κόρη εἶνε ἤδη μικρογραφία μαρκισσίας, ὅπως ὁ μικρὸς ἀδελφός της εἶνε ἓνας μικρὸς κύριος δὲν εἶνε ἀκόμη ἐξ ἐτῶν και ὅμως φορεῖ φορέματα με πκνιὲ και ξένα μαλλιά διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κτενίσματος, ἀκόμη κοκκινάδι και πούντρα. Εἶνε ἡ βασιλεία τῶν τεχνητῶν πραγμάτων. Ἡ μέλλουσα κυρία δὲ Genlis, τότε πέντε μόνον χρόνων, ἐπαρουσιάσθη εἰς μίαν ὄπεραν με φόρεμα Ἐρωτος, χρώματος τριανταφυλλί, με παπούτσια κίτρινα και με πτέρυγας κυανᾶς εὔρον ὅτι τὸ ἔνδυμα αὐτὸ τῆς ἐπήγαυε θαυμάσια και ἐξηκολούθησε νὰ τὸ φορῇ και ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.

Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ J. J. Rousseau, ἔκαμε νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν φύσιν και εἰς τὸ φυσικόν, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν φθάουν εἰς τὸ ἄκρον. Ἐπὶ τινα ἔτη ὅλα ἐγίνοντο κατὰ «τὸν παιδικὸν τρόπον», ὅπως και τὰ φορέματα τῶν μητέρων εἰς τὸ ἐξῆς ὁ παιδικὸς συρμὸς δοκιμάζει, τολμᾶ, προσπαθεῖ, και ἡ ἱστορία τοῦ κατὰ τὸν XIX αἰῶνα εἶνε ἱστορία προόδων, αἱ ὁποῖαι ἐπέφερον διὰ σειρᾶς νεωτερισμῶν, ἐνίστε πα-

ραδόξων, ἀλλ' εὐτυχῶν εἰς τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τὸν σημερινὸν συρμόν.

Νεαὶ Σπαρτιάτιδες και Ρωμαῖαι τῶν Παριδιῶν.

Κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τοῦ αἰῶνος, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε πλήρης ἡρώισμου ἑλληνικοῦ και Ρωμαϊκῆς ἐμφάσεως. Ἡ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀγάπη μετέτρεψε και αὐτὰ τὰ βαπτιστικά ὀνόματα. Μιὰ μικρὰ κόρη ἡ ὁποία ὀνομάζεται Κορίννα ἢ Κορνιλία πρέπει νὰ ἔχῃ και ἐν ἀνάλογον ἔνδυμα.

Τὴν κτενίζουν κατὰ τὸν συρμόν τοῦ Caracalla, δηλ. με κοντὰ και σγουρὰ μαλλιά. Φορεῖ τὸν πέπλον, ὁ ὁποῖος εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ μουσουλίνα τῶν Ἰνδιῶν, ἀπὸ τὴν τόσον λεπτὴν αὐτὴν μουσουλίνα, ὥστε ὀλόκληρος ὁ πέπλος τῆς μητρὸς νὰ περνᾶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἓνα δακτυλίδι. Κανὲν ἄλλο στόλισμα παρὰ ἓνας μαϊάνδρος κεντημένος με κόκκινον μετάξι. Ἡ αὐτοκρατορία φέρει τὴν πολυτέλειαν. Τὰ φορέματα τῶν μικρῶν κοριτσιῶν εἶνε τότε ἀκριβῆ ἀντίγραφα τῶν φορεμάτων τῶν μητέρων των. Ὁ αὐτὸς με τὸν μητρικὸν πέπλον, με τὰ κωνικὰ σχέδια, τὸ αὐτὸ καπέλλο με τὰ πτερὰ ποῦ πέφτουν εἰς τὸ μέτωπον και τὰ μαλλιά, τὸ αὐτὸ σάλι, ἀλλὰ κατὰ τι μικρότερον ἀπὸ τὸ μητρικόν.

Σεμνότης.—Διάφοροι τρόποι ὅπως ἀσχημίζουν τὰ παιδιὰ.

Ἐπὶ δέκα πέντε ἔτη ἡ γαλλικὴ ζωὴ ἦτο μίαν λάμπουσα φαντασμαγορία : ἀλλ' αἴφνης τὸ πᾶν ἀλλάζει και ἄλλη κοινωνικὴ τάξις παρουσιάζεται, μίαν τάξις νοικοκυρέων οἰκονόμων και δίδει τὸν τόνον εἰς τὴν ἐποχὴν. Οἱ ἄγιοι τοῦ ἡμερολογίου λαμβάνουν πάλιν τὰς θέσεις των : και ὀνομάζονται τὰς μικρὰς Μαρία, Ἀδέλα ἢ Ἰουλία. Καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φρόνιμοι δὲν κενθάνουν πολλὰ πράγματα, διότι δὲν εἶνε τοῦ συρμοῦ και δὲν παίζουν πολὺ. Ὅταν τελειώσουν τὰ καθήκοντά των κάθονται εἰς μίαν χαμηλὴν καρέκλαν πλησίον τοῦ παραθύρου και ράπτουν ἢ κυττάζουν κανὲν λεύκωμα. Πρὸ παντὸς μίαν μικρὰ κόρη πρέπει νὰ εἶνε σεμνὴ και νὰ σκέπτεται ὅ,τι εἶνε πρέπον.

Δὲν εἶνε πρέπον νὰ φαίνονται οὔτε οἱ ὄμοι, οὔτε ὁ λαίμος, ἰδίως δὲν εἶνε πρέπον νὰ φαίνονται αἱ γάμπαι, δι' αὐτὸ φοροῦν εἰς τὰ παιδιὰ πολὺ μακρὰ πανταλόνια ἕως τοὺς ἀστραγάλους.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἡ ἐνδυμασία τῶν παιδιῶν εἶνε ἡ χειροτέρα και ὑπὸ ἔποψιν υγείας και ὑπὸ ἔποψιν τέχνης.

Και πρῶτον τὸ παλαιὸν κτενισμα με τὰ κατσαρὰ μαλλιά τὸ διαδέχεται ἄλλο με μαλλιά ἴσια και τραβηγτά. Τὸ κατὰ τὸν Κινέζικον τρόπον κτενισμα εἶνε τὸ χειρότερον τοῦ εἶδους αὐτοῦ, εἶνε ἀκριβῶς μαρτύριον διὰ μίαν μικρὰν κόρην. Ἡ George Sand ὅταν ἦτο παιδί ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ κτενισμα αὐτό.

«Σοὺ ἀναποδογυρίζουν τὰ μαλλιά, λέγει : τὰ κτενίζουν κατ' ἀντίστροφον τῆς φυσικῆς διεύθυνσιν και τὰ γυρίζουν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς και οὕτω τὸ κεφάλι γίνεται ὠιδές. Καὶ χρειάζονται τοῦλάχιστον ὀκτὼ ἡμέραι ἕως ὅτου τὰ μαλλιά πάρουν τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν, και τὰ σφίγγουν τὸσον πολὺ με ἓνα κορδόνι, ὥστε τὸ δέρμα τραβιέται εἰς τὸ μέτωπον και τὰ μάτια σηκώνονται εἰς τὰ ἄκρα και τὸ παιδί ὀμοιάζει τότε με Κινέζαν».

Επίσης φοικτόν γούστον βασιλεύει διά τὸ ὕψωμα τῶν φορεμάτων, ὅλα τὰ λεπτὰ ὑφάσματα με τὰς ὠραίας πτυχὰς ἐγκατελείφθησαν, τὰ ἐν χρήσει εἶνε βαρεῖα καὶ σκληρὰ καὶ ἐπομένως καὶ τὰ φορέματα δὲν ἔχου κμμίαν χάριν.

Ἡ βασιλεία τοῦ κρινολίνου.

Ἄφνης ἡ παιδικὴ ἐνδυμασία λαμβάνει νέαν μορφήν. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δευτέρας Αὐτοκρατορίας τὰ παιδιὰ λαμβάνουν ἀνήκουστον σπουδαιότητα εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Ἡ μικρὰ κόρη γίνεται πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν γνώμην του καὶ ἀνακατεύεται εἰς τὴν ὁμιλίαν. Κεἶ ἰδοὺ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐμφανίζεται τὸ κρινολίνον. Τὸ ἄσχημον αὐτὸ κρινολίνον ξεφρελλαινέει τὰς μικρὰς αὐτὰς ἀνοήτους.

Πόσαι παρακλήσεις, πόσα δάκρυα διὰ τὸ ἀποκτήσουν ἀπὸ τὴν μητέρα τὴν μεγάλην αὐτὴν κομψότητα ! Χωρὶς αὐτὸ δὲν δύνανται ν' ἀπολαύσουν παιγνίδια καὶ νὰ διασκεδάσων, διότι τὰ παιδιὰ τοῦ Tuileries δὲν θέλου νὰ παίζων μαζὴ τῶν ἄν δὲν φοροῦν κρινολίνον.

Αἱ μητέρες κατ' ἀρχὰς ἐδίσταζον νὰ δεχθοῦν τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν, τέλος τὸν παρεδέχθησαν. Τὰ ἔτη ὅμως παρερχονται καὶ τὸ κρινολίνον γίνεται μικρότερον, ἀλλὰ ἡ μόδα τοῦ ποῦφ ἀρχίζει καὶ θὰ φορέσουν καὶ αἱ μικρὰ κόραι τὸ ἐνδυμα αὐτὸ.

Ἀγγλικὴ ἀνατροφή.— Τέχνη καὶ υγεία.

Ἦτο καιρὸς νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν φύσιν, τοῦτο ἔγινε ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς παραδοχῆς τῆς ἀγγλικῆς υγιεινῆς ἀπὸ τὸ 1875

Αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις κατὰ τὰς διασκεδάσεις εἶνε ἀναπόφευκτοι καὶ τὰ πλεκτὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζονται καλὰ εἰς τὸ σῶμα εὐκόλυνον τὰς κινήσεις. Ἡ πολὺ κοντὴ πλισαρισμένη φοῦστα δὲν σκεπάζει τὰ γόνατα καὶ ἀφήνει τὸ παιδιὸ ἐλεύθερον νὰ περιπατῇ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΥΡΑ ΤΟΥ ΡΟΥΣΤΑΝ

Οἱ Μιμελοῦκοι ὑπετάχθησαν.

Αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἱππικὸν, τὸ θεωρούμενον ἀήτητον, καθὼς τὸ περικὸν τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου, ἔσχεν ἐπίσης τὸν Halmi τῆς. Ἡ φήμη τοῦ ἔσοθεν ὑπὸ τὸν ἥλιον τῶν Πυραμίδων καὶ ὑπὸ τὸ φλογερὸν βλέμμα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἄραβες μετ' εὐλαδῶς τρόμου ἀποκαλοῦσι : Σουλτάνον Κεβίρη, Σουλτάνον τοῦ πυρός.

Ὁ Βονοπάρτης εἰσήλθε θριαμβευτικῶς εἰς τὸ Κάιρον διὰ τῆς πόλης τῶν Νικῶν Bab καὶ Nar ὁ δὲ σχειλάμης Bekri σιδωκτὸς ἀπόγονος τοῦ προφῆτου, τοῦ προσέφερε μεγαλοπρεπέστατον κέλῃτα τὸν ὁποῖον νεαρὸς σκλάβος ἐκράτει ἐκ τοῦ χαλινῶ. Ἄλλ' ὁ Νικολέων ἐγνώριζε νὰ ἐκτιμᾷ καλλίτερον τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς ἴππους καὶ τὸ ἀετώδες βλέμμα του βυθῆν ταχέως ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦ καὶ εὐγενοῦ, ζώου, προσηλωθῆν ἐπὶ τοῦ παιδίου τῆς ἐρήμου, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ἦτο ἐν καλὸν δειγμα τοῦ γένους του, μετ' ὁ χαλκὸχρον πρόσωπον, τοὺς λευκοῦ, ὀδόντας καὶ τοῦ, δύο ὡς ἀδάμντας λάμποντας μαύρους ὀφθαλμούς του.

Ἡ νευρώδης χεὶρ του ἔπαιζε μετὰ ἐγχειρίδιου πλουσίως πεποικιλμένου καὶ κρεμαμένου ἐκ τῆς ζώνης του. ἐνὼ ἔστεικεν ἀπαθὲς ἐμπροσθεν τοῦ λάμποντος ἐπιτελείου τοῦ περιστοιχίζοντος τὸν ἀρχιστράτηγον.

- Τὸ ὄνομά σου ! τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀρχιστράτηγος μετ' ἰσχυρῶν βραχῶν.
— Ρουστάν.
— Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου ;
— Πλησίον τοῦ Ἄλλάχ.
— Πῶς ἀπέθνε. ;
— Γενναίως.

— Καλῶς ! ἐπεδοκίμασεν ὁ Βονοπάρτης, ἱκανοποιηθεὶς ἀπὸ τὸν λακωνισμὸν τοῦ παιδός. Ὁ σχειλάμης σὲ ἔδωκεν εἰς ἐμέ, πῶς εὐρίσκεις τὸν νέον σου Κύριον ;

— Μικρόν ! ἀπήντησεν ὁ νέος, μετρησῆς ὑπεροπτικῶς τὸ εὐτελεὲς ἦθος τοῦ νικητοῦ τῶν Πυραμίδων.

Ἡ γνώμη αὐτὴ πλέον εὐκρινῆς ἢ κολακρευτικῆς καὶ ἦτις ἦτο ἡ τοῦ πλεί-

Ἄκομη ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν πρὸ εἴκοσι ἐτῶν μᾶς ἦλθε μία νέα μόδα, τὴν ὁποῖαν πρώτη ἔκαμε μιὰ γυναίκα καλλιτέχνης μεγάλης ἀξίας : Ἡ Kate Greenaway. Ὅλοι ἐνθουσιάζονται τὰς μακρὰς ριχτὰς μπλούζας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔχοντο τὸ σχῆμα τοῦ σώματος τοῦ παιδίου καὶ δὲν ἐφαίνοντο παρὰ μόνον τὰ χέρια τὰ ὁποῖα ἔβ. αἰναν ἀπὸ πολλὰ κοντὰ καὶ φουσκωτὰ μανίκια. Καὶ τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο εἰς τὸ βάθος ἐνὸς μεγάλου καπέλλου πλισαρισμένου. Ἐνδεδυμένη μιὰ μικρὰ κόρη κατὰ τὸν συρμὸν Greenaway ἦτο ὠραία καὶ κομμικὴ συγχρόνως.

Ἐπειτα ἀπὸ τόσα λάθη καλλιθητικὰ φαίνεται ὅτι εὐρομεν τέλος τὸ ἐνδυμα, τὸ ὁποῖον ἀρμόζει εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἐνοήσαμεν ὅτι ὑπάρχει παιδικὸς συμῶς καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐνδύωμεν μετ' αὐτὸν τρόπον ὅπου ἐνδύονται αἱ μητέρες των, ἀλλὰ μετ' ὁμοίωσιν σύμφωνα μετ' αὐτὸν κῆρ τῆς υγιεινῆς καὶ μετ' ἀνάγκας τῆς ζωῆς των. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ποτέ. Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν υγιείαν καὶ διὰ τὴν φυσικὴν καὶ κανονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδίου. Ἐχομεν κατόπι κινεῖται καὶ ὁμιλήτωμεν διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν κομψότητα. Καὶ ἔχομεν νὰ κάμωμεν μίαν παρατήρησιν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον διὰ τὴν υγιείαν τοῦ παιδίου, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸ ἐνδύει καλλίτερα.—

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Δ.

Μητρόπολις καὶ ἀποικία. Ἡ ἀναχώρησις διὰ τὴν μετανάστευσιν.

Ἡ κυψέλη εἶνε εἰς τὴν μεγαλειτέραν εὐτυχίαν τῆς, 80—90 χιλιάδες μέλισσαι ὑπάρχουν εἰς αὐτήν, αἱ ἀποθηκαὶ εἶνε γεμάται ἀπὸ μέλι. αἱ δεχόμεναι διὰ τὴν πρόπολιν περι-

στοῦ τῶν Ἀνατολιτῶν ἔκαμε νὰ γελᾶσων θορυβωδῶς οἱ δύο στρατηγὸὶ Κλέβερ καὶ Δουμάς, δύο κολασσοί, ὁ εἰς ξανθὸς καὶ ὁ ἄλλος μαυρός.

Ὁ Βονοπάρτης εἶχεν ἐν ὠρὸν μειδιάμα καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ ἔχης ἕνα κύριον ὡς ἐκεῖνος, εἶπε, μεῖνε ἂν σὲ θέλουν.

— Μὴ τὴν πιστὴν μου, ὅχι, ἀπήντησεν ὁ γίγας Ἀλσατιανός, σείων τὴν ὑπόχνητον κόμην του. Αὐτὸς ὁ μελαψὸς δὲν μοῦ λέγει τίποτε τὸ καλὸν καὶ δὲν θὰ ἐμπιστευθῶμαι εἰς τὸ ἐγχειρίδιόν του, οὔτε τὴν ζωὴν μου, οὔτε τὸ βαλάντιόν μου.

— Ἐγὼ, προσέθεσεν ἀμέσως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀυστριακοὶ ἔχουν ἐπανομάσει ὁ μαῦρος διάβολος, δὲν φοδοῦμαι ποσῶς αὐτὸ τὸ παιγνίδάκι του, ἀλλὰ φοδοῦμαι πολὺ τοὺς κολικοπόνους καὶ αὐτὸς ὁ πανουργὸς θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ μετ' ἀποληθρίασθ.

— Εἶναι οὖν στρατιώτου καὶ οὐχὶ δολοφόνου, παρατήρησε ψυχρῶς ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ ἐκτὸς τούτου ὅτι εἶναι γραμμένον, εἶναι γραμμένον ! κατ' ὄνομα οἱ πιστοὶ καὶ εἶνε γραμμένον ὅτι, θὰ μεῖνης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, Ρουστάν.

Τὸ παιδίον ἤκουεν αὐτὴν τὴν συζήτησιν, χωρὶς οὐδὲ εἰς μῦς τοῦ χαλκὸχρου προσώπου του νὰ συσπασθῇ· ἀλλὰ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν μίαν παροδικὴν λήμψιν ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπανελάβε σοδραῶς :

— Ἦτο γεγραμμένον !

Ὅταν ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν σκηνὴν, τὴν ὁποῖαν ποτὲ πλέον ὁ πατήρ του δὲν θὰ ἐπανεβλέπεν, ὁ Ρουστάν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φουεῖται τὸν Βονοπάρτην. Ἀπληστος ἐκείνησιν, φαντασίαις ἐκ τῶν φλογερῶν κρημμάτων τὰ ὅποια ἐργότερον ὠτλισαν τὴν χεῖρα τοῦ Σουλτάν κατὰ τοῦ Κλέβερ, εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ εἶναι ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς Ἀνατολῆς, τῆς καταθλιδομένης ὑπὸ τὸ βάρος ἐκείνου, ὅστις ἐνεφανίσθη ὡς ἄλλος λεοντοκερδὸς Ριχάρδος, μετ' ὁποῖον αἱ Σαρακινὰι μητέρες ἐφοβέριζον ἄλλοτε τὰ μικρὰ των. Ἀπορραϊσας τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς του μετ' αὐτὴν τὴν στωικὴν κατωρίαν ἐνὸς πιστεύοντος εἰς τὸ περρωμένον, δὲν εἶχεν εἰ μὴ μίαν ἰδέαν, ἕνα σκοπὸν νὰ φθάσῃ μέγρι τοῦ ἀρχιστράτηγου καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ εἰς τὴν καρδίαν, εἴτε περιτριγυρισμένου ὑπὸ φρουρὰς πολυαριθμοῦ ὡς τὴν ἄμμιον τῆς Σαχάρας, εἴτε προικισμένου διὰ τρομερὰς δυνάμεις ὡς τοῦ λέοντος τῆς ἐρήμου, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ ὄνομα.

Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ μόνος φύλαξ ἦτο αὐτὸς ! Ἦτο μόνος ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ ὄχρου Κορσικανοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀνάστημα ἦτο μικρότερον τοῦ ἰδικοῦ του καὶ τὰ βήματα τοῦ ὁποῖου ἐκλόνησαν τὸν κόσμον.

Ἄληθινὸς τὸ ἔργον ἦτοπολὺ εὐκόλον. Ὁ ἀντίπαλος δὲν τοῦ ἐφαίνετο ἔξω· του καὶ ἠσθάνετο τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κυνηγοῦ, τοῦ διωκοντος ἀγροχόιρου καὶ εὐρεθέντος ἀπέναντι ἀβλαβῶς λαγωῦ.

ἔχουν ὕλικόν δι' ὀλόκληρον πόλιν, καὶ ἡ συναθροισθεῖσα πικρὰ ἀπὸ τὰ ἄνηθ' ἔχει φθάσει ἕως τὴν ὄροσφὴν μετὰ εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς. Δέκα χιλιάδες ἄτομα περιμένουν νὰ ἐκκολληθοῦν, 15 χιλ. ἕως 16 κάμπα ἀνακλύονται εἰς τὰ κελιά των καὶ 40 χιλ. νύμφαι ἐξυπνοῦν ἤδη. Εἰς τὸ βασιλικὸν διαμέρισμα αἱ μικρὰί πριγκίπισσαι δὲν θὰ κοιμῶνται ἀκομητὸν πολὺν καιρὸν, μετὰ κόπου κινεῖνται εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, δὲν ὑπάρχουν πλέον κελιά δι' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τὸ βράδυ ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τοῦ ἀγροῦς, πολλὰί ἐργάτιδες ἀναγκάζονται νὰ μένουν εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως· αἱ μέλισσαι μέλλουν νὰ μεταναστεῦσουν.

Ἡ μετανάστευσις εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα μυστήρια τῆς πόλεως τοῦ μέλιτος. Φαντασθῆτε ὅτι ἐχρειάσθησαν ἕνα ἢ δύο μῆνας αἱ καλαὶ ἐργάτριαι διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτὴν ! Καὶ ἰδοὺ ὅτι θεληματικὰ ἐγκαταλείπουν τὴν εὐτυχὴ πόλιν, τοὺς συναθροισθέντας θησαυροὺς καὶ πετοῦν πρὸς τὸ ἄγνωστον. Βεβαίως αὐταὶ δὲν σκέπτονται νὰ μένουν καὶ ν' ἀναπαυθοῦν. Ὅχι πηγαίνου νὰ ἐκναρχίσουν ἄλλοῦ τὸ θαυμασίον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐδῶ ἐτελείωσαν.

Κατὰ τὸν Μάιον ἢ τὸν Ἰούνιον τὰ ἐννεὰ δέκατα σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ, ἀποχαιρετοῦν τὴν ἀγαπητὴν κτοικίαν.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παρευρίσκειται εἰς τὸ ἐπισημόδιον αὐτὸ τὸ τόσον θορυβῶδες, λέγει ὁ Maeterlinck δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὰς σοβαρὰς καὶ εἰρηνικὰς μελισσὰς τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας. Τὰς εἶδε στιγμὰς τινὰς πρὶν, νὰ ἔρχωνται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐξοχῆς, πολὺ ἀπασχολημέναι ὡς καλὰς οἰκοκυράς, αἱ ὁποῖαι διὰ τίποτε δὲν ἀφίνουν τὸ ἔργον τοῦ νοικοκυριοῦ των. Σήμερον τὸ πᾶν ἔχει ἀλλάξει. Αὐταὶ αἱ ὁποῖαι δὲν κάμνουν ποτὲ κίνημα ἄχρηστον, πηγαίνουσιν, εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται διὰ νὰ παρακινήσωσιν τὰς ἀδελφὰς των, νὰ ἴδουν ἐὰν ἡ βασιλισσα εἶνε ἕτοιμος, νὰ διασκεδάσωσιν τὴν προσδοκίαν των.

Πετοῦν πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ σῆνηδες, δὲν ἔχουν πλέον οὔτε φόβον οὔτε φροντίδα. Εἶνε τόσον γλυκεῖαι, τόσον αἰνι-

Τί ! αὐτὸς ἐκεἶ ἦτο ὁ νικητὴς τῶν Πυραμίδων ! Ὁ Σουλτάνος Βεδέης ! Περιτυλιγμένον ἐντὸς τοῦ βουρνούζου του, πλαγιασμένον ἐν τῷ μέρει τῆς θύρας τὸ παιδίον τῆς ἐρήμου παρετήρει τὸν ἄνθρωπον τῆς εἰμαρμένης.

Ὁ Βονοπάρτης ἐκοιμᾶτο ἐμπιστευθεὶς εἰς αὐτόν... καὶ εἰς τὸν ἀστὴρα του, καὶ αὐτὴ ἡ ἐμπιστοσύνη παρέλυσεν τὸν βραχίονα τοῦ νεαροῦ φονεῶς.

Ἄλλ' ὅμως εἶχεν ὀρκισθῆ !

Ἐρρωθῶν διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, ἀποτινάσων ζωηρῶς τὴν χιανότητα, ἦτις ἐνάρκωνε τὴν θέλησίν του, ἐσηκώθη ἀθροῦδος καὶ βραδέως, μετ' ὁ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου καὶ ἐπλησίασε τὴν ἀγροτικὴν κλίνην.

Ὁ Βονοπάρτης ἐκοιμᾶτο πάντοτε. Κρατῶν τὴν ἀναπονήν του ὁ Ρουστάν μετ' ὁ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖρα ἔκλυεν ἐπ' αὐτῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Ρωμαίου Κεῖσαρος, ὁ ὕπνος τοῦ ὁποῖου ὠμοίαις πρὸς ὕπνον θεοῦ.

Ἄφνης ἀνεχρυσίσθη ἐκπεπληγμένος. Τὰ βλέφαρα ἦσαν ἀνοιχτά... Ὁ Βονοπάρτης τὸν παρετήρει μετ' ὁ δεσποτικὸν βλέμμα θηριομάχου ἀπέναντι τοῦ θηρίου, μετ' ὁ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμε νὰ τρέμουν οἱ βασιλεῖς καὶ μετ' ὁποῖον ἔτρεπε πρὸς τὰ ὅπισθον τὸν θάνατον...

Καὶ ὁ Ρουστάν ὠπισθοχώρησεν... Ματαίως ἐδοκίμασε νὰ νικήσῃ τὸν τρελλὸν αὐτὸν τρόπον, τὸν ἄλογον, τὸν χμερικόν, ὅστις ἔκαμε νὰ τρέμῃ αὐτὸς ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὠπισθόμενος πρὸ ἐνὸς ἀνθρώπου ἀσθενῶς καὶ ἀόπλου.

Αὐτὸ ἦτο ἀκαταμάχητον.

Τὸ ἐκθαμβὸν βλέμμα του ἔκυθεν ἀκούσιως του, ὁ βραχίονας του ἐπανεπέσιν ἀδρανῆς, ὁ δὲ στήθος ὅστις σπασμοδικῶς ἐσφίγγετο μετὰ τῶν συνεσταλμένων δακτύλων του ἐσχάρει τὴν σάρκα χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ μερικὰι σταγόνες αἵματος ἐκπέδωσαν τὴν σινδόναν.

Ἐκτόπισσεν ; εἶπε ψυχρῶς ὁ Βονοπάρτης καὶ διὰ τοῦ μανδουλίου του περιετόλιζε τὴν χεῖρα τοῦ ἀκινήτου καὶ βωδοῦ παιδίου. Ἐταῖτα τὸν ἀπέπεμψε δι' ἐνὸς σημείου. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς καὶ μὴ κίμης πλέον κακὰς σκέψεις· καὶ στραφεὶς πάλιν πρὸς τὸν τοῖχον ἐπανελάβε τὸν διακοπέντα ὕπνον του.

Ἦπακούων ὡς αὐτόματον ὁ Ρουστάν κτεκλήθη καὶ παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του δὲν ἤδυνθη νὰ εὐρῆ τὸν ὕπνον. Τρομερὰι σκέψεις διήρχοντο τὸν τεταρταρμένον ἐκπέφλλον του, μεγεθυνόμεναι ὑπὸ πενθίμων εἰκόνων καὶ μ' ὅλον τὸν στωικισμὸν τοῦ ἠρώτα ἐκτὸν ἀγωνισμὸς ὅποια σκληρὰ τιμωρία θὰ τοῦ ἐπεβάλετο. Ἦτο ἡ ἀνασκολοπισμένη, τουργικαῖα ἀποκερλισμένη ; Τελευταίον τοῦ ἐφαίνετο τὸ τρομερότερον. Πῶς θὰ ἤδυντο ὁ ἄγγελος Ἀσράηλ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Μωάμεθ διὰ τοῦ ἐκ τριῶν περιφήμου σχολίου, τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν πράξιν αὐτὴν διὰ τοὺς καλοῦ, Μουσουλμάνους ;

δουνοὶ ὅσον αἱ πεταλοῦσαι, καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, εὐτυχῆς, δὲν κατέχουν πλέον τίποτε, ἔχουν ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην των εἰς τὸ μέλλον, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ τὰς ἀποχωρίσωσιν ἀπὸ τὴν βασιλισσάν των, ἡ ὁποία φέρει μετ' ἑαυτῆς αὐτὸ τὸ μέλλον, ὑπακούου εἰς ὅλα καὶ δὲν κεντρώνουν κανένα»

Τέλος τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως διδεται, νομίζει κανεὶς ὅτι ὅλα αἱ πόρται τῆς πόλεως των ἀνοίγουν ταυτοχρόνως διὰ βιαίας κινήσεως, καὶ τὸ μαῦρον πλῆθος φεύγει ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνοίγματα, καὶ μετ' ἀπλοῦν, τριπλοῦν ἢ τετραπλοῦν τὴν ἀνάγκη τῶν περὶ τῶν του χάνεται εἰς τὸ κενόν. Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ σημεῖον τῶν μελισσῶν περιτριγυρίζει ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κυψέλην μετ' ἑαυτὸν ὄρθρον.

Τέλος ὀλοκληρον διευθύνεται πρὸς τὴν φιλλύρην, τὴν ἀχλαδικὴν καὶ τὴν ἰτιχὸν ὅπου ἔχει καθῆται ἡ βασιλισσα καὶ τὴν περιτριγυρίζει.

Ἡ ἐγεροδὶς τῶν κοιμωμένων πριγκιπισσῶν.— Μονομαχία βασιλισσῶν.

Ἐνῶ τὸ σημεῖον ζητεῖ τὴν θέσιν ὅπου θὰ κάμῃ τὴν ἀποικίαν του, μετὰ ὅλα πολιτικὰ γεγονότα προετοιμάζονται εἰς τὴν μητρόπολιν. Μερικὰί χιλιάδες μέλισσαι ἔμειναν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπιτηροῦν, τὴν ἐσοδείαν τοῦ μέλιτος, νὰ δώσωσιν τὰς τελευταίας φροντίδας εἰς τὰς νύμφας τῶν ὁποίων ἡ μεταμόρφωσις εἶνε προσεχῆς, νὰ ὀδηγήσωσιν τὸ πρῶτον πέταγμα των καὶ νὰ ἀγρυπνοῦν διὰ νὰ μὴ χαθῆ ἡ κυψέλη. Μένουν ἰδίως περὶ τῶν κελίων τῶν πριγκιπισσῶν. Μεταξὺ τῶν κοιμωμένων νυμφῶν, μίαν μόνον ἡ τύχη ἐσφράδισεν ἤδη μετ' ὁ βασιλικὴν σφραγίδαν, καὶ αὕτη ἐξυπνᾷ βραδέως. Ὅλη ἡ πόλις περιμένει.

Τέλος εἰς ἐν σημεῖον τοῦ ἐπωαστηρίου εἰς τὸ παλιότερον κελίον, ἀκούεται ἕνα τραγοῦδι. Εἶνε τὸ σημεῖον τῆς ἐμφανίσεως τῆς πρώτης πριγκιπισσῆς. Ἡ μέλλουσα βασιλισσα μετ' ὀλίγον θὰ ἐμφανισθῆ. Τὸ σκέπασμα τοῦ κελίου σπάζει, ἡ βασιλισσα φαίνεται καὶ χαριετίζεται μετ' ἕνα βόμ-

Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ κάμῃ τὸν Βονοπάρτην δὲν τοῦ ἤρχετο περισσότερο ἀπὸ τὴν τοῦ νὰ σωθῆ. Ὁ ἰσχυρὸς Κορσικανὸς εἶχε λάβει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του διαστάσεις ὑπερῶνθρώπου καὶ δὲν ἐσκέπτετο μάλιστα νὰ ἀντισταθῆ εἰς αὐτὴν τὴν ἰσχυρὰν χεῖρα, ὡς τὸ στρουθίον εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ γυρῶ.

Καὶ ἔγχετο ἐπὶ τὸν ἐπανελάβε νοερῶς.

— Ἦτο γεγραμμένον !

Τὴν αὐγὴν ὁ Κλέβερ καὶ ὁ Δουμάς παρακινήθησαν ὑπο ἀορίστου προαισθήσεως συννητήθησαν εἰς τοῦ ἀρχιστράτηγου :

— Συγχωρήσέ μας, στρατηγέ, ἐξέμειν ἀνήσυχτοι ἐκ τῆς παρατόλμου ἐμπιστοσύνης σας εἰς τὸν οὐτιδανὸν αὐτὸν νέον.

— Εὐχαριστῶ κύριε, ἀλλ' ἡ μάχαιρα ἦτις θὰ μετ' ἐνοήσῃ δὲν εἶναι ἀκόμη σφρηλατημένη καὶ ἡ τοῦ πτωχοῦ Ρουστάν δὲν ἔκαμε κακὸν παρὰ εἰς αὐτὸν μόνον φαίνεται ὅτι εἶχε τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν θύραν μου, ὥστε κοιμωμένους ἐλοφετὰ δάκτυλά του.

Ὁ Ρουστάν συνεσπερώθη εἰς μίαν ἰωνίαν σιωπῆλως, καὶ δὲν συνωφρῶθη εἰς αὐτὴν τὴν μεγαλόφρον ἀπάντησιν. Ἄλλ' ὅταν εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ κυρίου του, ἐκάμει προ αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τρόπον καὶ τοῦ εἶπε ἄπλως :

— Σουλτάνε Κεβίρη, εἶσαι μέγας !

— Αὐτὸ τὸ ἐγκώμιον λεχθὲν ἀπὸ τοῦ παιδίου τῆς ἐρήμου ἐκολάκυσεν ἕως τὸν νικητὴ τῶν Πυραμίδων περισσότερο ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Κλέβερ.

— Στρατηγέ, εἶσθε μέγας καθὼς, ὁ κόσμος.

Ὁ Ρουστάν δὲν ἐγκατέλειπε πλέον τὸν Βονοπάρτην, τὸν στρατηγόν, τὸν ὕπνον, τὸν αὐτοκράτορα.

Εἰς τὴν Malmaison εἰς Tuileries καθὼς καὶ εἰς τὰ παιδιὰ τῶν μαχῶν, ὁ πιστὸς Μιμελοῦκος κατεκλίνετο ὡς σκύλος εἰς τὸ μέσον τῆς θύ

βον, ο οποτος κάμνει δλην τήν κυφέλην ν' άντηχη. Μετά χα-
ρας και αγάπης αι ύπήκοοι της, τήν βουρτσίζουν, τής αφαι-
ροϋν τās κλωστās από τὸ κουκούλι ὅπου ἔμενον ἐπάνω της
και τής προσφέρουν μέλι. Ἄλλ' αὐτὴ γνωρίζουσα τήν θέσιν
της δὲν χάνει τὸν καιρόν της εἰς τās περιποιήσεις αὐτάς.
Γνωρίζει τὸ λυπηρὸν καθήκον, τὸ ὅποιον ὀφείλει νὰ εκπληρώσῃ.
Ἡ τύχη τήν προσδιώρισε νὰ βασιλεύσῃ εἰς τήν κυφέλην
και νὰ βασιλεύσῃ μόνη. Μόλις ἐξύπνησε και ἐπιπίπτει ἀμέ-
σως ἐναντίον τοῦ κελίου τῶν ἀδελφῶν της. Εἰς μίαν στιγ-
μὴν ἐδίκασε τās θύρας και κατέστρεψε τās ἀντιπόλους της,
ἡ ἀκολουθία της σαρώνει πτώματα. Ἐὰν κατὰ τύχην πολλὰ
νέαι βασίλισσαι ἐξέλθουν συγχρόνως ἀπὸ τὰ κελία των ὁ
θρόνος διαμφισθητεῖται ἀμέσως. Ἐνώπιον ὄλου τοῦ συν-
θροισμένου λαοῦ στενοχωρημένου διὰ τήν ἔκβασιν τής μονο-
μαχίας, ἐπιπίπτουν ἡ μία ἐπὶ τής ἄλλης ταχέως και ἀλ-
ληλοπιάνονται ἀπὸ τὰ κέρατα. Ἴδου αὐτὰι μετ' ὀλίγον με-
τās κεφαλάς και τὰ σώματα ἐνωμένα. Δύννεται τότε νὰ
κεντρώσουν ἡ μία τήν ἄλλην, ἀλλὰ συμβαίνει κἄτι περίερ-
γον: μόλις αἰσθανθοῦν ὅτι ἡ μάχη θὰ κἀμῃ δύο θύματα ἀ-
φήνονται και φεύγουν. Τὸ πλῆθος μουρμουρίζει ἀλλὰ πρέπει
μία μόνον νὰ ἀποθάνῃ, τὸ ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον τής πόλεως.
Αἱ δύο βασίλισσαι ἀρχίζουν ἐκ νέου τήν μάχην, αὐτὴν τήν
φορὰν ἡ μία ἀπ' αὐτὰς ἔχει περισσότερα πλεονεκτήματα,
ταχεῖα ἀρπάζει τήν ἀντίπαλόν της ἀπὸ τās πτέρυγας, πηδᾷ
εἰς τήν πλάτην της και τήν κεντρώνει. Ἡ νικηθεῖσα βασί-
λισσα ἐκπνέει: ὁ θάνατός της εἶνε ἡ χρίσις τής ἄλλης ὡς
βασίλισσας.

Ὁ ἄνθρωπος βοηθὸς τής μελίσσης

Εἰς τὰ θαυμάσια ἔργα, τὰ ὅποια πραγματοποιεῖ τὸ ἔνστι-
κτον τής μελίσσης τί θὰ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ ἡ βοήθεια
τής ἀνθρωπίνης νοημοσύνης; Πολὺ ὀλίγα πράγματα. Δι' αὐτὸ
τὸ ἔργον τοῦ μελισσοκόμου περιορίζεται εἰς τὸ νὰ βοηθῇ
τās μελίσσας εἰς τήν ἐργασίαν των.

Πηγαίνει και συνάζει τὸ μελίσι, τὸ ὅποιον ἔμα φύγη
ἀπὸ τήν κυφέλην, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, πηγαίνει και κρε-
μιέται εἰς τὸν κλάδον ἑνὸς δένδρου εἰς μίαν ἀκίνητον μᾶζαν.
Αὐτὸ εἶνε ἔργον ἀπλούστατον. Ἀφοῦ σκεπάσῃ τὸ κεφάλι
του με ἕνα χονδρὸ πανί και βουτήξῃ τὰ χέρια του μέσα σὲ
κρῦο νερό, ἀρκεῖ νὰ κινήσῃ τὸν κλάδον ἀπὸ ἐπάνω ἀπὸ μίαν
κυφέλην ἀναποδογυρισμένην. Ἐὰν εἶνε καλὰ κολημέναι τās
συνάζουν μ' ἕνα κουτάλι ὅπως τοὺς σπόρους τοῦ καφέ. Ποτὲ
τὸ μελίσι δὲν σκορπίζεται, και τήν ἡμέραν αὐτὴν αἱ μέ-
λισσαι εἶνε ἀβλαβεῖς, διότι εἶνε εὐτυχεῖς.

Ὅταν ἐτοιμάζει μίαν κυφέλην μελισσῶν ὁ μελισσοκόμος
οἰκονομεῖ εἰς αὐτάς χρόνον και κηρίον. Ἡ κυφέλη αὐτὴ εἶνε
χωρισμένη με κινήτὰ διαφράγματα ὅπου ἡ ἐργασία τής
κατασκευῆς ἔχει βοηθηθῇ ἢ διὰ τής τοποθετήσεως μιᾶς
ἀκτίνος κενῆς ἀπὸ μέλι, ἢ διὰ τής προετοιμασίας των τοί-
χων ἐπάνω εἰς καθαρὸν κερὶ ἢ μελίσα ἐπωφελεῖται ἀπὸ
τήν προετοιμασίαν αὐτὴν και ἐκτελεῖ ταχύτατα τὸ ἐπι-
λοπιον ἔργον.

Τὸ πλέον λεπτὸν ἔργον και τὸ πλέον σπουδαῖον, ἀφοῦ
αὐτὸ τελειοποιεῖ τὸ εἶδος, εἶνε ἡ ἀντικατάστασις τῶν μη-
τέρων. Ὁ μελισσοκόμος ἐπισκέπτεται ὅλας τās κυφέλας

κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, και ἀντικαθιστᾷ τās βασίλισσας αἱ
ὅποια γεννοῦν ἀργὰ πλέον ἢ γεννοῦν αὐγὰ μέτρια.

Τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον εἶνε
πολὺ ταπεινὸν και ἴδωκεν μελετῶμεν τὰ ἔθνη τῶν μελισσῶν
ἀναγκάζομεθα ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι αὐτὰι κατέχουν τὰ
περισσότερα προτερήματά μας και τὰ χρησιμοποιοῦν πολὺ
συχνότερα ἀπὸ ἡμᾶς. Καὶ ἀκόμη κατέχουν τινὰ τῶν ὁποίων
ἡμεῖς στερούμεθα. Ἐπίσης ὅταν ἐπισκεπτόμεθα μίαν κυφέ-
λην ἐκτὸς τής διασκεδάσεως τής περιεργείας μας δυνάμεθα
νὰ πάρωμεν και τινὰ μαθήματα κοινωνικῆς ἠθικῆς.

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Δα Χρ. Α. Ρέθυμον. Δι' ὡς λόγους ἀναφέρω εἰς το παρελθὸν φύλλον ἐ-
πῆλθε μικρὰ ἀταξία εἰς τήν ἀποστολήν. Πάντα ἀποστέλλονται. Καν Αἱκ.
Ζλ. Ἀθήνας. Λυποῦμαι διότι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω. Καν Εἰ. Οἱ.
Χαλκίδα. Εὐχαριστῶ ἀπέριως.— Δα Κ. Δ. Λαμίν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη
Φύλλον ἀποστέλλεται.—Καν Α. Β. Κερκερονάρ. Φρ. χρ. 10 ἐλήφθησαν.—
Κον Δ. Κ. Κροιάς. Λεβέντιοβ. Ἐστάλη. Καν Αἱκ. Β. Ταϊγάνιον. Νέα συν-
δρομήτρια ἐνεγράφη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Καν Σ Στρ. Λαρίσσαν. Εὐχαρί-
στως μεταδίδεται ἡ διεύθυνσις. Ἡτο περιττὴ ἡ ἀποστολὴ 50 λέπτου. Δα
Α. Π. Στενήμαχον. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι'
ὑγενῆ πάντοτε φροντίδα. Μήγισσα ἀποστέλλεται.—Δα Ε. Κ. Π. Τσεγκέ-
κιοῦ. Στέλλονται. Ἀποστέλλεται συνδρομὴν διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς. Συνέχεια
ἀποστέλλεται.—Κον Ν. Θ. Σράξ. Θα προσπαθῶ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τήν
τήν ἐπιθυμίαν σας, ἀν και το πρᾶγμα εἶναι πολὺ δύσκολον.—Δα Α. Πει-
ραιᾶ. ὁ κ. Π. ὅστις εἶχε λάθει το γραμματικὸν σας ἀπέστειλεν 20 σώματα
λεπραφτημένης. Εὐγνωμονῶ δι' ὑγενῆ φροντίδα. Γράφη λεπτομερείας.—
Δα Π. Ζηρίχην. Ὡς βλέπετε ἐλήφθησαν ὅλα και σὰς εὐχαριστῶ. Ἄλλ' ἐπι-
πνήντα ἤδη ἡμέρας διήλθον δι' ἀγωνιῶν, αἱ ὅποια δὲν μοῦ ἔδωκαν καιρον
νὰ σκεφθῶ δι' ἀλληλογραφίαν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σάλτσα διὰ βραστο κρέας ἢ ψᾶρι ἢ πικτήν. Θέτε
τε εἰς κατὰ ὅλα μικρὴν 2 κουταλιᾶς σούπας ζῦδι καλο και 2 κρόκους αἰγο
και τὰ κτυπᾶτε δυνατὰ με το τέλι των αἰγῶν ἐπάνω εἰς μετρίαν φωτιά, ἕως
ὅτου νὰ δέσῃ καλὰ. Ἐπειτα σῦρετε ἀπο τήν φωτιά, προσθέτετε 2 κουταλιᾶς
τοῦ γλυκοῦ μουστάρδα γαλλικῆ και τήν δουλεύεται ὡς μαγιονέζα, προσθέτου-
σα ἐναλλάξ λάδι και λεμόνι. Ἐπειτα κόπτετε πολὺ πολὺ λιλά 1 σκελ. σκόρ-
δο και ὀλίγο κρεμμυδάκι ρίπτεται και σερβίρετε.

Νεφράκια σ υ τ ε. Πέρνετε νεφράκια ἀρνιῶν ἢ βιδέλων, ἀφαιρεῖτε
τήν ἐπιδερμίδα τὰ σχιζετε εἰς δύο κατὰ μήκος, τὰ θέτετε εἰς βαθύ πιᾶτο
και τὰ ραντίζετε με ἀρετὸ κρασί ἄσπρο. Μετὰ 5 λεπτὰ τὰ ἀλατοπιπερίζετε
τὰ ἀλευρόνετε καλὰ και τὰ ἀφίνετε. Ἐπειτα βάζετε εἰς το τηγάνι 1 καλή
κουταλιᾶ βούτυρο, φρέσκο ἢ ὄχι, ρίπτετε και τὰ νεφράκια και τὰ σωτάρετε
5 λεπτὰ κινῶσα τὸ τηγάνι. χωρὶς πηροῦνι. Ἐπειτα βάζετε ἕνα ποτηράκι
κρασί ἄσπρο και μιὰ κουταλιᾶ τοῦ γλυκοῦ ντομάτα 1 φύλλο δάφνη, τὰ σβύ-
νετε, τὰ ἀφίνετε 2 λεπτὰ ταρασσεται το τηγάνι. Ἐχετε στρογγυλῆς φετί-
τσες ψωμάκι τηγανισμένες. τής στρώνετε εἰς τήν πιατέλα και ἐπάνω εἰς
κάθε φέτα, θέτετε ἕν νεφράκι και περιχύνετε με τήν σάλτσαν ὅλα μαζή.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΕΙΟΝ

Σ. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Υποδηματοποιῦ ἀπάσης τής Β. Οἰκογενείας, τής Α.
Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τής Α. Β. Υ τής Πριγκιπισ-
σης Σοφίας και τής Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος
Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ των πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκο-
σμίῳ Ἐκθέσει και ἐν τῇ των Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἀπά-
σης τής ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἣτις προμηθεύεται
παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαρραμίλλου κομψότητος ὑποδήματά της,
τὰ τής ἐφετεινῆς ὡμὸς ἐα,ινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα
καθῶσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσ-
φάτως κομισθεῖας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν
ποιότητος ἀλλὰ και εἰς ἀναρθητῶν χρωματισμούς.